Albert Einstein

S-a Stins O Stea

„Noi nu ştim ce este important în existența noastră, iar altcuiva nu trebuie să îi pese de asta. Ce cunoaşte un peşte despre apă în care înoată toată viața sa?

Ce a fost amar şi dulce a venit din afară, ce a fost greu dinăuntru, din propria străduința. Am făcut în principiu, ceea ce propria mea natură m-a împins să fac. A fost penibil să primesc pentru asta atât de multă prețuire şi dragoste. Şi săgeți ale urii au fost îndreptate spre mine, însa ele nu m-au atins nicicând, deoarece aparțineau unei alte lumi cu care nu am nici o legătură.

Trăiesc într-o singurătate care este dureroasă în tinerețe, dar minunată în anii maturității „. A. Einstein.

Sănătatea lui Einstein a început cu adevărat să se decline în anul 1948 când vechea sa boală de ficat din timpul Primului Război Mondial i-a revenit, fiind nevoie de o intervenție chirurgicală. Profesorul Rudolf Nissen i-a efectuat o laparotomie, din care s-a stabilit că Einstein suferea de ciroză hepatică. De asemenea, mult mai grav, s-a descoperit şi un anevrism al aortei, existând astfel pericolul unei hemoragii interne şi deci survenirea unei morți subite în orice clipă. În ciuda tuturor sfaturilor doctorilor şi apropiaților, Einstein a refuzat categoric orice operație, după moartea să constatându-se că aceasta nu ar fi schimbat nimic din situația

Albert Einstein

S-a Stins O Stea

„Noi nu ştim ce este important în existenţa noastră, iar altcuiva nu trebuie să îi pese de asta. Ce cunoaşte un peşte despre apă în care înoată toată viaţa sa?

Ce a fost amar şi dulce a venit din afară, ce a fost greu dinăuntru, din propria străduinţa. Am făcut în principiu, ceea ce propria mea natură m-a împins să fac. A fost penibil să primesc pentru asta atât de multă preţuire şi dragoste. Şi săgeţi ale urii au fost îndreptate spre mine, însa ele nu m-au atins nicicând, deoarece aparţineau unei alte lumi cu care nu am nici o legătură.

Trăiesc într-o singurătate care este dureroasă în tinereţe, dar minunată în anii maturităţii „. A. Einstein.

Sănătatea lui Einstein a început cu adevărat să se decline în anul 1948 când vechea sa boală de ficat din timpul Primului Război Mondial i-a revenit, fiind nevoie de o intervenţie chirurgicală. Profesorul Rudolf Nissen i-a efectuat o laparotomie, din care s-a stabilit că Einstein suferea de ciroză hepatică. De asemenea, mult mai grav, s-a descoperit şi un anevrism al aortei, existând astfel pericolul unei hemoragii interne şi deci survenirea unei morţi subite în orice clipă. În ciuda tuturor sfaturilor doctorilor şi apropiaţilor, Einstein a refuzat categoric orice operaţie, după moartea să constatându-se că aceasta nu ar fi schimbat nimic din situaţia pacientului. La data de 13 aprilie 1955 starea marelui savant s-a înrăutăţit brusc, acesta acuzând o durere în partea dreaptă a abdomenului

şi a fost transportat la spitalul din Princeton spre a fi operat de urgentă, însă Einstein a refuzat. Diagnosticul era inflamarea vezicii biliare. Coincidenţa face că în acelaşi spital să fie internată şi fiica sa vitregă Margot căreia Einstein i-a spus cu câteva ore înainte de a trece în nefiinţă:" Misiunea mea aici s-a încheiat". Aceasta îşi amintea:" La început nu l-am recunoscut, atât de schimbat părea din cauza durerii şi palorii feţei sale. Însa felul său de-a fi era acelaşi. Era bucuros că arătam un pic mai bine, glumea cu mine şi-şi privea starea cu superioritate; vorbea cu un calm perfect, chiar cu o uşoara notă de umor despre doctori şi-şi aştepta sfârşitul ca pe un fenomen natural". Fiul său natural Hâns Albert povestea:" Sâmbăta şi duminică am discutat cu tata, care a fost încântat, în ciuda durerilor. Avea mintea limpede şi era bine dispus, cu toate că durerile şi gândul morţii care i se perindau în faţa ochilor erau insuportabile". A discutat cu fiul său despre politică şi despre ştiinţă. Noaptea, târziu, după ora unu, soră medicală, Alberta Rozsel, a observat o diferenţa în ritmul lui respirator. La data de 18 aprilie 1955 ora 1:25 dimineaţa Albert Einstein a murit, ultimele sale cuvinte fiind rostite în limba germană, sora necunoscând limba. Conform testamentului fizicianului, care a fost deschis dimineaţa, acesta a fost incinerat fără ceremonie religioasă. Ora şi locul funerarilor nu au fost publice, la aceasta participând doar câţiva prieteni apropiaţi (în număr de 12) şi familia. Einstein însă a insistat că motorul geniului său, creierul, să nu fie utilizat în scopuri ştiinţifice.

După moarte specialiştii au testat creierul lui Einstein, negăsind însă nimic neobişnuit. Cel care i-a extirpat creierul se numeşte Thomas Harvey, care la vremea autopsiei avea 42 de ani. Doctorul Harvey şi Einstein se mai întâlniseră anterior, acesta făcându-l o analiză de rutină a sângelui. De obicei această misiune revenea surorilor medicale, însă, auzind cine este pacientul, dr. Harvey a insistat să se ducă personal acasă la marele savant. După

zeci de ani patologul îşi aminteşte şi acum scenă:” când am intrat în dormitorul lui, Einstein a spus cu un uşor zâmbet:” Văd că ţi-ai schimbat sexul”.

În timpul efectuării autopsiei Thomas Harvey nu-şi aminteşte să fi încercat vreo senzaţie extrapersonala cum susţin unii. Ceea ce este curios este faptul că dosarul oficial al autopsiei a dispărut şi nu se cunoaşte astfel motivul efectuării acesteia.

Presa mondială aştepta să afle motivul morţii lui Einstein, patologul explicând că moartea lui Einstein a survenit din cauza unui un anevrism al aortei care a cauzat hemoragia internă. Procedura standard cerea ca fiecare organ să fie analizat, cântărit, descris şi apoi să se introducă în cadavru. Însa medicul a păstrat creierul în ciuda normelor deontologice. Când fiul lui Einstein a citit a doua zi despre extirparea creierului a fost, evident, foarte nemulţumit, însă pentru a evita un eventual scandal el şi Otto Nathan (executorul testamentar al lui Einstein) nu au insistat ca creierul să fie înapoiat.

Totuşi în acei ani s-au iscat o serie de dispute, unii susţinând că autopsia cadavrului şi păstrarea creierului sunt sacrilegii. O serie de rabini i-au trimis scrisori doctorului rugându-l să înapoieze rămăşiţele ca spiritul lui Einstein să-şi găsească odihna veşnică, însă acesta a refuzat cu încăpăţânare.

De curând doi oameni de ştiinţă au pornit spre elucidarea misterului creierului fizicianului. Aceştia au discutat cu Thomas Harvey la domiciliul acestuia despre momentul autopsiei şi despre ultimele zile din viaţa lui Einstein. Unul dintre cercetători este dr. Jim Al-Khalili pasionat de lucrările de relativitate, iar al doilea este dr. Mark Lythgoe, specialist în anatomia creierului. Din discuţiile lor s-a aflat faptul că Harvey a efectuat o serie de fotografii ale creierului din mai multe unghiuri şi a injectat un conservant în creier, după care l-a tăiat în mai multe felii (în nr. de 240)

şi le-a analizat la microscop, medicina acelor ani nefiind în stare să releve mecanismul geniului.

Thomas Harvey a plecat de la spitalul din Princeton după un scandal şi a călătorit prin America trecând prin Kansas, Carolina de Nord şi California în vederea obţinerii unui post în vreun spital, cărând după sine preţioasele borcane (de gem) în care se afla creierul conservat în alcool.

Steven Levy astăzi scrie pentru Newsweek, însă în 1978 lucra într-un mic magazin din New Jersey, unde redactorul i-a cerut într-o zi să scrie un material despre creierul părintelui relativităţii. După o serie de piste care nu au dus nicăieri Levy a avut un moment de inspiraţie gândindu-se să ia legătura cu cel care a păstrat creierul. Cei doi s-au întâlnit şi interviul după un timp a început să lâncezească, patologul eschivându-se mereu de întrebările ziaristului. La un moment dat Harvey, probabil stresat de întrebări, s-a ridicat din fotoliu, a mers până la birou şi a scos nişte borcane în care erau rămăşiţele creierului. Steven Levy povesteşte că a fost un moment emoţionant:" Chiar era profund. Era creierul care schimbase totul". Pentru a doua oară prestigiul doctorului patolog este pus la zid de furia presei, care îl compară cu Frankenstein. Pregătirea de patolog nu-l permitea păstrarea creierului şi Harvey avea nevoie de un aliat. Acesta l-a găsit în persoana profesoarei Marian Diamond de la Universitatea din California. Aceasta efectuase o serie de cercetări pe cobai şi a demonstrat astfel uriaşa importanţă a celulelor conective din creier. Pentru a-şi publica rodul cercetărilor prof. Diamond avea nevoie de un creier uman evoluat, pe care să-l studieze, creierul unui geniu. Aceasta l-a contactat pe Harvey în vederea obţinerii unor mostre din creier. Examinând probele a încercat o senzaţie ciudată:" O emoţie stranie, ca o experienţa în afara trupului". Rezultatul analizei nu s-a lăsat aşteptat, găsindu-se mult mai multe celule conective în zona parietală decât la un om obişnuit.

De asemenea lobii parietali ai creierului sunt diferiţi, cu 15% mai mari, fiind hipertrofiaţi. În zona parietal-stângă s-au descoperit o serie de celule care mijlocesc impulsurile nervoase dintre neuroni. Această zonă corespunde raţionamentului matematic şi prelucrării informaţiei vizual-spaţiale. Tot în această zonă se afla Fisura Sylvian, care se ramifica în două şi înconjoară creierul, în cazul lui Einstein această „insulă” fiind mai bine evidenţiată, asemănător celor bolnavi de sinestezie.

Se cunoaşte faptul că Einstein avea o putere de concentrare extraordinară care şi-ar putea găsi cauza în faptul că acesta suferea de o uşoară formă de autism după spusele unor specialişti, dat fiind faptul că a început să vorbească relativ târziu (4 ani).

Mai puţin cunoscut este faptul că în afara creierului, lui Einstein i-au fost extirpaţi şi ochii de către medicul personal al savantului, Henry Abrams. Cu câţiva ani în urmă acesta s-a decis să vândă preţioasele globuri oculare şi cea mai mare ofertă a venit din partea lui Michael Jackson - 5000000$!

SFÂRŞIT